

De foto kan verspreid worden via politiekkanalen en door de media. Gespecialiseerde politiediensten kunnen via beeldvergelijking zoeken in hun fotobestanden.

3.2 DE FOTO-INZAGE OF FOTOCONFRONTATIE.

Een opsporingsconfrontatie zal meestal starten met een foto-inzage. Belangrijk is dat alle foto's aan dezelfde presentatienormen voldoen en het respecteren van een gedragscode voor de politiemensen om beïnvloeding te vermijden.

3.3 DE OSLO-CONFRONTATIE, DE LINE-UP, DE MEERKEUZECONFRONTATIE, DE SPIEGELCONFRONTATIE

Het gaat steeds om dezelfde techniek en meer en meer is de terminologie "Oslo-confrontatie" veralgemeend geworden, te definiëren als:

"Het ten behoeve van de waarheidsvinding laten observeren van een persoon door een andere persoon, om vast te stellen of die persoon herkend wordt als betrokken bij een strafbaar feit of daarvan kan worden uitgesloten".

Het kan gaan om een éénpersoonsconfrontatie (vb verdachte/dader of getuige. Uiteraard kan dit enkel maar een ondersteunend gegeven zijn bij andere onderzoeksgegevens. onmiddellijk na het misdrijf).

Bij een Oslo-confrontatie wordt het confrontatie-subject (= mogelijke verdachte) in een rij geplaatst met andere personen die qua fysionomie, leeftijd, ras en algemeen voorkomen (bv. kledij) gelijkend zijn met het confrontatiesubject. Dit vergt een belangrijke voorbereiding vanwege de onderzoekende politiedienst en moet volgens een strikte procedure uitgevoerd worden. Het is dan ook te betreuren dan hiervoor nog geen uniforme gedragsregels zijn uitgewerkt, hoewel enkele korpsen zoals de lokale recherche Antwerpen een heuse expertise hebben opgebouwd. Een bijzonder probleem is ook het rekruteren en eventueel vergoeden van figuranten.

4. Besluit

Confrontaties behoren tot het dagelijkse politiewerk. Aangezien er in België geen enkele regelgeving bestaat op dit terrein is uniformiteit betreffende methodiek en procedure onbestaande. Uiteraard hebben de politiediensten een

expertise opgebouwd waarbij objectiviteit en waarheidsvinding centraal staan. Een richtlijn van de gerechtelijke overheden is echte een voorwaarde voor de zo nodige kwaliteitsbewaking.

D. ROMBOUTS

INTERNATIONAAL EN EUROPEES STRAFRECHT

INTERNATIONALE SAMENWERKING IN STRAFZAKEN: REGELGEVING

1. Secundaire rechtshulp in strafzaken

Sinds kort zijn twee nieuwe samenwerkingsverbanden mogelijk in het raam van:

- *de Wet van 1 juli 2006 tot invoeging in de wet van 29 maart 2004 betreffende de samenwerking met het Internationaal Strafgerechtshof en de internationale straftribunalen van een nieuwe Titel VI betreffende kamers {sic} belast met de vervolging van de misdaden gepleegd onder het regime van democratisch Kampuchea (B.S. 2 augustus 2006; kamerstukken 51-2306/1 e.v.).*
- *de Wet van 1 juli 2006 tot wijziging van de wet van 29 maart 2004 betreffende de samenwerking met het Internationaal Strafgerechtshof en de internationale straftribunalen, en tot invoeging in deze wet van een nieuwe Titel V betreffende het Speciaal Tribunaal voor Sierra Leone (B.S. 28 juli 2006).*

Beide wetten streven hetzelfde doel na, nl. de juridische basis leveren op grond waarvan België voortaan rechtshulp zal kunnen bieden aan het Speciaal Tribunaal voor Sierra Leone en aan de bijzondere kamers belast met de vervolging van de misdaden gepleegd onder het regime van democratisch Kampuchea (zie vorige rubriek, *Panopticon*, 2005, p. 74-77 met beknopte bibliografie). Deze jurisdicties verschillen immers fundamenteel zowel van het Internationaal Strafgerechtshof als van de *ad-hoc* tribunalen voor ex-Joegoslavië en Rwanda, zodat de wet van 29 maart 2004 ontoereikend bleek.

In de eerste plaats bestond voor België onder vigeur van voormelde wet geen enkele verplichting tot samenwerking. Geen van beide nieuwe rechtscollages is immers opgericht op grond van een verdrag, door België bekrachtigd, noch tot stand gekomen door een bindende resolutie van de Veiligheidsraad, genomen in het raam van Hoofdstuk VII van het Handvest van de Verenigde Naties, als een reactie op een bedreiging van de vrede of op een daad van agressie. Het Speciaal Tribunaal voor Sierra Leone steunt op een akkoord tussen de Verenigde Naties en de regering van Sierra Leone (14 augustus 2000); de bijzondere kamers zijn opgericht door een Cambodjaanse wet van 27 oktober 2004 - weliswaar gevolgevend aan een aanbeveling van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 18 december 2002 - en maken formeel deel uit van het gerechtelijke apparaat van dat land. Daarbij komt dat de bijzondere kamers, benevens van o.m. genocide, misdaden tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden, eveneens kennis kunnen nemen van misdaden geïncrimineerd door het Cambodjaanse Strafwetboek.

Vervolgens is uit de rechtshulp de fysieke overlevering van personen aan beide rechtscollages uitgesloten: blijkbaar beschikken zij reeds over de betrokken beklagden of zijn deze laatste gestorven. De nadruk wordt derhalve gelegd op de kleine rechtshulp, de inzameling van gegevens inzonderheid over de identiteit en het opsporen van personen, het overleggen van bewijzen en het toezenden van stukken en de tenuitvoerlegging van de buitenlandse beslissingen tot verbeurdverklaring, met eerbiediging van de rechten van derden te goeder trouw. Een grote aandacht gaat naar de beschermingsmaatregelen ten gunste van bedreigde getuigen en hun eventuele verwanten. De minister van justitie is de centrale autoriteit, bevoegd om de samenwerkingsverzoeken in ontvangst te nemen en de opvolging ervan te verzekeren.

Onder geen beding zal deze wetgeving kunnen toegepast worden om rechtshulpbetrekkenden met nog op te richten *ad-hoc* of gemengde tribunalen te funderen (stuk 3-1661/3, p. 5)

2. Primaire rechtshulp in strafzaken

Voorgelegd ter bekrachtiging is:

- *het wetsontwerp inzake de toepassing van het beginsel van de wederzijdse erkenning van rechterlijke beslissingen in strafzaken tussen de lidstaten van de Europese Unie*(stuk 51-2106/1).

Dit ontwerp heeft vooralsnog een beperkt toepassingsgebied, m.n. de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen tot bevroezing - lees: conservatoire inbeslagname in de onderzoeksfase van een strafprocedure - van voorwerpen en bewijsstukken, uitgesproken door een rechterlijke autoriteit van een lidstaat, door een rechterlijke autoriteit van een andere lidstaat. Niettemin wordt de veel ruimere betiteling ervan gerechtvaardigd door art. 2, derde lid dat een grondslag biedt voor primaire rechtshulp wat andere rechterlijke beslissingen betreft, b.v. de verbeurdverklaringen en de geldboeten. Deze innoverende techniek moet verdere versnippering van de wetgeving ter zake beletten en een eenvormige omzetting van de Europese kaderbesluiten garanderen.

Gezien de complexiteit van deze rechtshulpmodaliteit, die bovendien aansluit met de problematiek van het Europees aanhoudingsmandaat waarvan de uitvoeringswetgeving het voorwerp uitmaakt van een procedure voor het Arbitragehof én het Europees Hof van Justitie, zal zij in de volgende rubriek in een bredere context worden geplaatst en in detail geanalyseerd.

Beknopte bibliografie

de KERCHOVE, (G.), et WEYEMBERGH, A. (éds), *La reconnaissance mutuelle des décisions judiciaires pénales dans l'Union européenne*, Brussel, Editions de l'Université de Bruxelles, 2001, 255 p.

VERMEULEN, G., 'Wederzijdse erkenning van straffen in de Europese Unie en België. De strafuitvoering', in: *Les dossiers de la revue de droit pénal et de criminologie*, Brussel, La Charte, 2006, 61 p. (in druk).

VERMEULEN, G. en DHONT, F., 'Harmonisatie van strafrecht en wederzijdse erkenning van gerechtelijke beslissingen in strafzaken', in: VERMEULEN, G. (ed.), *Europees materieel strafrecht*, Antwerpen/Apeldoorn, Maklu, 2002, 9-31.

FRANÇOISE THOMAS